

1. Když na pláních se stmívá, zní vytí smrtící,
krb hlídej, moje milá a láduj ručnicí,
to v horách smečka hladová už sto let nesmí spát,
za trest, že snědla pastora, co vlky měl tak rád.

R: V pustejch pláních věčný zimy
bloudí sedm vzteklejch vlků,
nemaj rádi zpěv a rýmy,
jsou nervózní jak pes.

2. Když zlatokop si kopne, tak vlkům stoupne tlak,
když kopne potmě do pně, tak vlky trefí šlak,
divoká zvěř, co je k jídlu, hopsá sobě po lese,
jen vlk má nervy v kýblu, nežere a třese se.

R: V pustejch pláních věčný zimy
bloudí sedm vzteklejch vlků,
nemaj rádi zpěv a rýmy
a pro toho nejmladšího
rytmus jako kdyby ani nebyl,
debil.

3. Ty vlky pošle k Pánu prej čistá panna jen,
když nevrátím se k ránu, tak s flintou vyjdi ven,
Mejch kostí spatříš hromádku a sedm vlků kol,
ty kosti seber do šátku, však dřív ty vlky skol.

R: Uposlechla nočních plků,
vyšla spasit sedm vlků,
střelila a za pět vteřin
sežrali ji včetně peřin,
jak mohla bejt čistá panna,
když mě tolik milovala,
v pustejch pláních
na Klondajku, v zatracený zimě.